

Sygn. akt VIII GC 530/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Protokolant: Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej w S.

przeciwko P. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej w S. kwotę 83.777,97 zł (osiemdziesiąt trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych:

- od kwoty 81.380,75 zł (osiemdziesiąt jeden tysięcy trzysta osiemdziesiąt złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 15 czerwca 2016 r.,

- od kwoty 2.397,22 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia dwa grosze) od dnia 25 maja 2016 r.,

oraz ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 82.892,02 zł (osiemdziesiąt dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dwa złote dwa grosze) za okres od 25 maja 2016 r. do 14 czerwca 2016 r.;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.382,89 zł (dziewięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 530/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 25 maja 2016 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w S. wniosła o zasądzenie od P. S. kwoty 85.289,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od kwot: 82.289,24 zł od 25 maja 2016 r. oraz 2.397,22 zł od dnia wytoczenia powództwa. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w ramach współpracy gospodarczej w okresie od grudnia 2015 r. do lutego 2016 r. pozwany zakupił od niej towary, za które powódka wystawiła faktury VAT z odroczonym terminem płatności. Powódka wystosowała do pozwanego wezwanie zapłaty, pozwany należności nie uregulował. Powódka domaga się niezapłaconej kwoty głównej oraz odsetek skapitalizowanych na dzień 24 maja 2016 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu nakazał pozwanemu zapłacić dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

Pozwany zaskarżył nakaz w całości domagając się w pierwszym rzędzie przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie, a następnie oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu. Pozwany przyznał, że pozostawał z powódką w relacjach gospodarczych, nie kwestionował również tego, że nabył od powódki towar objęty załączonymi do pozwu fakturami. Wskazał jednakże, że towar ten obejmuje materiały budowlane wykorzystywane przez pozwanego na budowie, powódka opóźniała się w dostarczaniu materiałów niezbędnych do zakończenia kolejnych etapów prac budowlanych realizowanych przez pozwanego, tym samym opóźnienia powódki skutkowały opóźnieniami w realizowaniu przez niego prac, a to z kolei powodowało opóźnienia w płatnościach na rzecz powódki. Zdaniem pozwanego stanowi to o przedwczesności powództwa. Pozwany wskazał również, że zapłacił na rzecz powódki kwotę 837,38 zł, w tym 163,49 zł na poczet faktury VAT numer (...), 288,96 zł na poczet faktury VAT numer (...), 206 zł na poczet faktury VAT numer (...), 178,93 zł na poczet faktury VAT numer (...).

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2016 r. powódka podtrzymała żądanie pozwu jedynie w części (nie cofając powództwa w pozostałym zakresie), domagając się zasądzenia kwoty 84.451,86 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od kwot:

- 82.054,64 zł od 15 czerwca 2017 r.
- 2.397,22 zł od dnia wytoczenia powództwa,

a także ustawowych odsetek liczonych od kwoty 82.289,24 zł za okres od 25 maja 2016 r. do 14 czerwca 2016 r.

Zmiana żądania spowodowana była zapłatą na rzecz powódki kwoty 837,38 zł w dniu 14 czerwca 2016 r.

W piśmie procesowym z dnia 20 października 2017 r. powódka wyjaśniła w jaki sposób (na poczet należności z których faktur) zaksięgowala wpłatę 837,38 zł - nastąpiło to w całości na poczet należności z faktury nr (...). Ponadto powódka wyjaśniła w jaki sposób wyliczone zostały skapitalizowane odsetki, liczone od należności z poszczególnych faktur za okres do 24 maja 2016 r. (k.187-187 verte).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w S., w branży obejmującej roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej P. S. pozostawał w stosunkach gospodarczych z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w S., która sprzedawała mu materiały budowlane.

fakty niesporne, nadto wydruk z (...) k. 18

W okresie od grudnia 2015 r. do lutego 2016 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wystawiła na rzecz P. S. następujące faktury VAT, z odroczonym terminem płatności, wynoszącym 30 dni:

- faktura nr (...) na kwotę 22263,49 zł z terminem płatności 29 stycznia 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 29388,96 zł z terminem płatności 30 stycznia 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 15706 zł z terminem płatności 30 stycznia 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 989,51 zł z terminem płatności 30 stycznia 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 175,35 zł z terminem płatności 3 lutego 2016 r.

- faktura nr (...) na kwotę 183,71 zł z terminem płatności 7 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 1016,72 zł z terminem płatności 7 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 94,64 zł z terminem płatności 7 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 143,17 zł z terminem płatności 8 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 693,66 zł z terminem płatności 10 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 425,33 zł z terminem płatności 12 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 3878,93 zł z terminem płatności 13 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 180,88 zł z terminem płatności 14 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 48,69 zł z terminem płatności 19 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 2299,50 zł z terminem płatności 20 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 64,87 zł z terminem płatności 22 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 2916,39 zł z terminem płatności 26 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 637,52 zł z terminem płatności 27 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 852,61 zł z terminem płatności 28 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 1058,05 zł z terminem płatności 29 lutego 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 460,48 zł z terminem płatności 6 marca 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 571,62 zł z terminem płatności 10 marca 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 32,57 zł z terminem płatności 13 marca 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 105,23 zł z terminem płatności 14 marca 2016 r.
- faktura nr (...) na kwotę 232,99 zł z terminem płatności 18 marca 2016 r.

Towary wymienione w fakturach zostały wydane, co potwierdzono dokumentami "zlecenie odbioru WZ".

fakt niesporny, nadto: faktury VAT i dokumenty WZ - k. 10-98

W piśmie z 6 maja 2016 r. pełnomocnik (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S. wezwał P. S. do zapłaty kwoty objętej fakturami VAT wystawionymi w okresie od grudnia 2015 r. do lutego 2016 r., niezapłaconej na dzień wezwania, w wysokości 82.892,02 zł. Pismo zostało wysłane pocztą.

dowód: wezwanie do zapłaty - k. 100

wyciąg z pocztowej książki nadawczej - k. 99

W dniu 14 czerwca 2016 r. P. S. zapłacił na rachunek bankowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S. kwotę 837,38 zł, w tytule przelewu wskazując, że wpłata została dokonana na poczet następujących faktur:

- 163,49 zł na poczet faktury VAT numer (...),
- 288,96 zł na poczet faktury VAT numer (...),
- 206 zł na poczet faktury VAT numer (...),
- 178,93 zł na poczet faktury VAT numer (...).

fakt niesporny, nadto: dokument wygenerowany elektronicznie - k. 123

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

Powódka wywodzi roszczenie z art. 535 k.c. i domaga się zapłaty ceny za sprzedany pozwanemu towar. Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Z pozwu wynika, że żądaniem powódki objęta jest należność z 25 faktur VAT, z których pierwsza była w dacie złożenia pozwu w części zapłacona. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy sprzedaży, wysokości ceny wynikającej z załączonych do pozwu faktur VAT, nie negował też tego, że towar został mu wydany (w szczególności nie obalał załączonych do pozwu dokumentów wydania WZ), nie kwestionował również terminów płatności wskazanych w poszczególnych fakturach (były to terminy odroczone o 30 dni).

Sposób obrony pozwanego opierał się o zarzut przedwczesności powództwa. Pozwany uzasadniał ten zarzut wskazując, że materiały budowlane dostarczane przez powódkę wykorzystywał na realizowanej przez siebie budowie. Wyjaśniał, że specyfika branży budowlanej cechuje się przenoszeniem opóźnień, które spowodowane na początkowych etapach prowadzenia prac konsekwentnie opóźniają każdy następny etap robót. Wskazywane przez pozwanego opóźnienia w dokonywaniu płatności na rzecz powódki są zdaniem pozwanego spowodowane tym, że powódka opóźniała się w dostarczaniu materiałów na budowę, za którą pozwany uzyskiwał środki na dalsze prowadzenie działalności.

Tak podniesiony zarzut nie może prowadzić do oddalenia powództwa. Roszczenie powódki znajduje swoją podstawę w art. 535 k.c. i sprowadza się do żądania zapłaty ceny (spełnienia świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania). Pozwany twierdzi natomiast, że powódka nienależycie wykonywała swoje zobowiązanie, ponieważ dostarczała towar z opóźnieniem. Nienależyte wykonanie zobowiązania przez powódkę, takie czy inne (o ile faktycznie miałyby miejsce), nie wpływa jednak na brak obowiązku spełnienia świadczenia z umowy przez pozwanego, nie wpływa również na zmianę terminu płatności pozwanego. Gdyby powódka istotnie nienależycie wykonywała swoje zobowiązanie, po stronie pozwanego powstałoby roszczenie odszkodowawcze. Powstanie takiego roszczenia nie oznacza, jak już wskazano, że pozwany nie ma obowiązku świadczyć, a więc nie może prowadzić do oddalenia powództwa złożonego w rozpoznawanej sprawie.

Nieuzasadniony, a nawet niezrozumiały jest zarzut przedwczesności powództwa. Pod pojęciem przedwczesność powództwa rozumie się sytuację, w której powód wytacza powództwo mimo tego, że jego roszczenie nie stało się jeszcze wymagalne. O ile wymagalność roszczenia nie nastąpi do dnia zamknięcia rozprawy, przedwczesność powództwa jest podstawą do jego oddalenia (por. art. 316 § 1 k.p.c. zdanie ostatnie). Podkreśla się przy tym, że oddalenie powództwa z powodu jego przedwczesności nie stoi na przeszkodzie ponownemu wytoczeniu powództwa po zaistnieniu wymagalności roszczenia [por. K. P. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. T. K.. Art. 1–366, Wyd. 7. W. 2016 oraz powołane tam orzecznictwo literatura: orz. SN z 22.2.1949 r., WaC 226/48, PiP 1950, Nr 2, s. 131; W. S., Z. wyrokowania, s. 162, 181–192; A. J., w: H. D., T. W. (red.), Kodeks, t. I, 2011, s. 1000].

W literaturze i orzecznictwie wymagalność pojmuje się jako stan, w którym wierzyciel może domagać się sądowej ochrony swojej wierzytelności, ponieważ termin spełnienia świadczenia minął bezskutecznie (zobowiązanie nie zostało wykonane w ogóle, albo zostało wykonane nienależycie).

Umowa sprzedaży jest umową wzajemną. Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań wzajemnych powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. W przypadku umowy sprzedaży świadczeniem sprzedawcy jest przeniesienie własności rzeczy na kupującego i wydanie mu rzeczy, świadczeniem kupującego jest zapłata ceny. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej kupujący powinien zapłacić cenę w momencie wydania rzeczy ruchomych, oznaczonych co do gatunku (por. art. 155 § 2 k.c.), a takie właśnie rzeczy były przedmiotem umowy. Z twierdzeń pozwu, niekwestionowanych przez pozwanego wynika, że strony zawierając umowę przyjęły korzystniejsze dla pozwanego (kupującego) terminy spełnienia świadczenia pieniężnego, niż wskazuje art. 488 § 1 k.c., odraczając termin płatności o 30 dni, co znalazło swój zapis w fakturach VAT. Tym samym roszczenia powódki o zapłatę ceny towaru wyszczególnionego w kolejno wystawianych fakturach VAT stały się wymagalne w terminach w fakturach wskazanych (terminów tych - jako terminów płatności - pozwany nie kwestionował, co więcej jak już wyżej wskazano terminy te są dla pozwanego korzystniejsze niż termin ustawowy, wynikający z art. 488 § 1 k.c.). Mając na uwadze powyższe rozważania zarzut przedwczesności powództwa, który pozwany wiąże z nienależytym wykonaniem zobowiązania przez powódkę polegającym na opóźnieniu się z dostawami, pozostaje bezpodstawny.

Dodać trzeba, że w związku z przedstawionymi wyżej rozważaniami nie było potrzeby przeprowadzania dowodu z przesłuchania świadków powołanych przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, byli to bowiem świadkowie, których zeznania miały zmierzać do wykazania, że powódka opóźniała się w wydawaniu i dostarczaniu towaru, a w konsekwencji nastąpiły z winy powódki opóźnienia w realizacji kolejnych etapów prac budowlanych wykonywanych przez pozwanego. Jak już wyjaśniono wyżej nienależyte wykonanie zobowiązania przez powódkę (tj. zarzucane przez pozwanego opóźnienia w dostawie) mogą wprawdzie wywoływać odpowiedzialność odszkodowawczą powódki, pozostają jednak bez wpływu na obowiązek spełnienia świadczenia pieniężnego przez pozwanego, jak i na wymagalność roszczeń powódki o zapłatę tych świadczeń. Nie było również potrzeby przesłuchiwanie świadków powołanych przez stronę powodową w pozwie, świadkowie ci mieliby bowiem zeznawać na okoliczność zawarcia i wykonania umów sprzedaży, jednakże okoliczności te były przez pozwanego niekwestionowane. W tej sytuacji Sąd pominął dowody z zeznań świadków i stron, o czym orzeczono postanowieniem wydanym na rozprawie.

Stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o dowody z dokumentów, które nie były przez strony kwestionowane i zostały uznane za wiarygodne.

Powództwo okazało się tym samym uzasadnione niemal w całości, oddaleniu polegała jedynie część żądania z uwagi na to, że powódka błędnie zaliczyła dokonaną przez pozwanego wpłatę w wysokości 837,38 zł (zaliczyła ją w całości na poczet należności z faktury nr (...)), podczas gdy pozwany wskazał w tytule wpłaty na poczet jakich faktur spełnia świadczenie. Wpłaty zostały dokonane na poczet następujących faktur: 163,49 zł na poczet faktury VAT numer (...), 288,96 zł na poczet faktury VAT numer (...), 206 zł na poczet faktury VAT numer (...), 178,93 zł na poczet faktury VAT numer (...). Zgodnie z art. 451 § 1 zdanie pierwsze k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Powódka uchybiając wskazanej wyżej regulacji zaliczyła całą wpłatę na poczet jednej z faktur.

Na dzień wniesienia pozwu niezaspokojone roszczenie powódki z tytułu zapłaty ceny z 25 faktur załączonych do pozwu wynosiło 82.892,02 zł. Zmienione w toku procesu żądanie powódki obejmuje kwotę główną w wysokości 82.054,64 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od 15 czerwca 2017 r., przy czym na kwotę tą składają się należności z poszczególnych faktur VAT wymienione przez powódkę w pozwie i w piśmie procesowym z 20 października 2017 r., w szczególności powódka żąda:

z faktury VAT numer (...) - kwoty 19.897,26 zł

z faktury VAT numer (...) - kwoty 29.388,96 zł

z faktury VAT numer (...) - kwoty 15.706 zł

z faktury VAT numer (...) - kwoty 3.878,93 zł.

Tymczasem w przypadku prawidłowego - zgodnego ze wskazaniem pozwanego - zarachowania wpłaty, kwota główna żądania wynosiłaby 82.054,64 zł, z tym że do zapłaty pozostałoby:

z faktury VAT numer (...) - 20.571,15 zł

z faktury VAT numer (...) - 29.100 zł

z faktury VAT numer (...) - 15.500 zł

z faktury VAT numer (...) - 3.700 zł.

Mieć należy na uwadze, że Sąd – stosownie do wyrażonej w art. 321 § 1 k.p.c. zasady *ne eat iudex ultra petita partium* – związany był żądaniem zgłoszonym przez powódkę, co oznaczało, że nie tylko winien był orzekać w granicach zgłoszonej jako roszczenie kwoty, ale też uwzględniać tylko te okoliczności, z którymi powódka wiąże odpowiedzialność swojego przeciwnika procesowego [por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 marca 2015 r. I ACa 863/14].

Tym samym powództwo należało uwzględnić co do następujących należności:

z faktury VAT numer (...) - do kwoty 19.897,26 zł (zgodnie z żądaniem)

z faktury VAT numer (...) - do kwoty 29.100 zł

z faktury VAT numer (...) - do kwoty 15.500 zł

z faktury VAT numer (...) - do kwoty 3.700 zł,

z pozostałych faktur - w kwotach objętych żądaniem, które nie zmieniło się w toku sprawy - co daje łącznie kwotę główną podlegającą zasądzeniu: 81.380,75 zł.

Od kwoty głównej - po zmianie żądania - powódka domagała się odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od 15 czerwca 2016 r. Roszczenie to pozostaje uzasadnione, podobnie jak roszczenie o zapłatę skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 2.397,22 zł, od których powódka żąda odsetek od dnia wniesienia pozwu, jak i odsetek za opóźnienie od kwoty głównej pierwotnie żądanej, tj. kwoty 82.892,02 zł, za okres od 25 maja 2016 r. do 14 czerwca 2016 r.

Podstawą prawną żądania odsetek za opóźnienie jest art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zgodnie z którym w transakcjach handlowych wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie; wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Jak już wspomniano wyżej pozwany nie kwestionował wskazanych w fakturach trzydziestodniowych terminów płatności. Powódka wyliczyła odsetki - w wysokości odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych - od dnia następnego po dniu płatności poszczególnych faktur do dnia 24 maja 2016 r. (dzień poprzedzający złożenie pozwu), od kwot niezapłaconych przez pozwanego na dzień wniesienia pozwu. Szczegółowo sposób wyliczenia odsetek został przedstawiony przez powódkę w piśmie procesowym z 20 października 2017 r. Skapitalizowane na dzień 24 maja 2016

r. odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych wynoszą 2.397,22 zł, kwota ta została zasądzona z odsetkami od dnia wniesienia pozwu (art. 482 § 1 k.c.), zgodnie z żądaniem.

Od kwoty głównej żądanej w pozwie (i na dzień złożenia pozwu niezapłaconej - tj. 82.892,02 zł) powódka domagała się odsetek od dnia 25 maja 2016 r. (od dnia następnego po dacie, na którą odsetki zostały skapitalizowane. Żądanie tych odsetek powódka podtrzymała do dnia 14 czerwca 2016 r., to jest od dnia dokonanej przez pozwanego wpłaty w kwocie 837,38 zł. Żądanie to pozostaje uzasadnione, znajdując podstawę prawną w 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, podobnie jak żądanie zasądzenia odsetek od kwoty głównej (roszczenie w tym względzie zostało uwzględnione przy uwzględnieniu art. 451 § 1 k.c. i 321 § 1 k.p.c. do kwoty 81.380,75 zł) od 15 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

Ostatecznie na rzecz powódki podlegała więc zasądzeniu kwota 83.777,97 zł z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych: od kwoty 81.380,75 zł od dnia 15 czerwca 2016 r., od kwoty 2.397,22 zł od dnia 25 maja 2016 r., a także ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 82.892,02 zł za okres od 25 maja 2016 r. do 14 czerwca 2016 r. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 100 i art. 98 § 1 k.p.c., przy założeniu, że powódka wygrała w 98,23%. Na koszty poniesione przez powódkę, niezbędne, stosownie do art. 98 § 1 k.p.c., do celowego dochodzenia swoich praw, w łącznej wysokości 9682 zł, złożyło się wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem (art. 98 § 3 w zw. k.p.c.) w kwocie 7200 zł, stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu sprzed 27 października 2016 r. (pозew złożono 25 maja 2016 r.); nadto – 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielenia jednego pełnomocnictwa oraz opłata od pozwu w wysokości 2465 zł. 98,23% z tej kwoty wynosi 9.510,63 zł. Na koszty poniesione przez pozwanego, niezbędne, stosownie do art. 98 § 1 k.p.c., do celowej obrony, złożyło się wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego radcą (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c.) w kwocie 7200 zł, stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu sprzed 27 października 2016 r.; nadto – 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielenia jednego pełnomocnictwa. 1,77 % z tej kwoty wynosi 127,74 zł. Różnica kwot 9.510,63 i 127,74 daje 9.382,89, taką kwotę zasądzono z tytułu kosztów procesu na rzecz powódki.